

Nova programació expositiva

Joan Furriols
Silenci

Lluís Carulla Ruiz
En moviment II

Víctor Dolz
Resolució extrema

Del 10 de juny al 26 de novembre de 2017

FUNDACIÓ
VILA CASAS

CAN
MARIO
PALA FRUGELL

El Museu Can Mario de Palafrugell presenta la programació d'estiu amb tres exposicions temporals dedicades als artistes **Joan Furriols** (Vic, 1937), **Lluís Carulla Ruiz** (Barcelona, 1974) i **Víctor Dolz** (Begur, 1945).

Joan Furriols presenta "Silenci", una mostra que pretén recórrer una rica trajectòria artística iniciada als anys 50 i que es perllonga fins als nostres dies amb un conjunt de més de 80 obres de l'artista de Vic.

Lluís Carulla Ruiz presenta "En moviment II", una selecció de peces escultòriques de les darreres sèries de l'autor, unificades sota un denominador comú, el moviment.

Finalment, la Sala Empordà acull "Resolució extrema", una petita selecció pictòrica de **Víctor Dolz**, pintor centrat en el gènere del retrat des d'un punt de vista tan sincer com punyent.

Joan Furriols

Silenci

Lluís Carulla Ruiz

En moviment II

Víctor Dolz

Resolució extrema

JOAN FURRIOLS

Silenci

l'exposició

L'aparent senzillesa o simplicitat de tantes obres de Furriols s'entén a partir d'un dels nuclis vertebradors de la creació contemporània que l'escultor Constantin Brancusi va definir així: la simplicitat en art és una complexitat ja resolta. Ja no necessitem l'enfarfec per l'enfarfec; ja no ens cal un mostrari de virtuosisme tècnic; no volem l'obra que no té res a dir, però que ho oculta en una faramalla decorativa.

Joan Maria Minguet, Quan l'obra es presenta com un problema ja resolt

Joan Furriols (Vic, 1937) presenta "Silenci", un recorregut a través d'una fructífera trajectòria artística iniciada als anys 50 i que es perllonga fins als nostres dies. La mostra contraposa i uneix una vuitantena d'obres de cronologies diverses que dialoguen entre elles a través dels anys, com un conjunt cohesionat i sòlid, perfectament harmònic.

Joan Furriols és autor de ferma trajectòria, un artista constant, amb una producció inintermitent que sovint s'ha mantingut allunyada dels circuits més oficials de l'art. Per aquest motiu, la seva obra és íntima i lúcida, sempre connectada amb la voluntat creadora i aliena a la comercialitat de l'art. Aquest fet esdevé fonamental a l'hora d'entendre l'evolució de les seves peces les quals destaquen per una sensibilitat extrema, sempre lliures i traçant passos fermes cap a un conceptualisme íntim i segur.

Sense títol. 1960. Planxa de ferro. 44 x 71 cm

Sense títol. 1988. Paper tenyit. 41,4 x 37 cm

L'aparent simplicitat i senzillesa acompanyen, sovint, les obres de l'artista. Segons Joan Maria Minguet, autor del text *Quan l'obra es presenta com un problema ja resolt* que introdueix el catàleg, “una de les característiques de la producció de l'artista és la seva simplicitat. Encara que aquesta simplicitat sigui aparent, és clar. Som lluny d'aquelles voluntats carregades, de les desinències de l'*horror vacui* barroc, d'aquells artistes que entenen la seva creació a partir de l'acumulació de signes, de la disposició diguem-ne enrevessada. Ben al contrari, per en Furriols la càrrega de l'obra prové del suggestiu joc que es produeix entre la mirada senzilla o directa i el misteri que allà trobes”.

Aquesta simplicitat i transparència comunicativa que apunta Minguet s'estructura a partir d'un treball amb materials que, a priori, podrien semblar artísticament banals com ara ampolles, flascons, gots, taps, motlles, retalls, motlures o peces de fang. Amb el temps, els blocs d'escuma, els claus o els taps de suro també han trobat el seu lloc i han aportat un to colorista fins al moment inusual, acostumats a les tonalitats marronoses i grisenques, properes a Morandi. Planxes de ferro foradades, escumes pigmentades i modelades que adopten aparença de metall consistent, simples estris com cargols o embuts —que l'artista venia durant el dia a la ferreteria, el negoci familiar on treballava, i que a la nit es convertien en estris artístics al servei de les seves mans.—

Amb aquest material acumulat, l'artista treballa a través de la perforació, la incisió sobre la fusta, el plec o senzillament la juxtaposició o confrontació d'objectes. Es tracta de petites intervencions, doncs, que operen grans transformacions conceptuals sobre els objectes. Segons la curadora de la mostra, Anna Llopis, l'artista “treballa a partir de la juxtaposició, de la confrontació, de l'acumulació i de la manipulació de l'objecte i, tot i que el seu treball podria semblar atzarós, és fruit d'una meditada reflexió. A partir de l'objecte trobat, de la deixalla o d'allò que ja no ens és útil, genera figures que evocuen el record, metàfores, ironies o interrogacions que situen l'espectador en un punt del pensament”.

Dos pots amb candeles. 1995. Vidre, cera i pigments
21 x 20 x 13 cm

Vint-i-una peces en una caixa. 2004. Escuma, fusta i pigments
11 x 32,2 x 28,3 cm

Joan Furriols beu de diversos autors que, com ell, han investigat per fer un pas més dins l'univers de la història de l'art. Antoni Llena, autor del tercer text que introdueix el catàleg titulat *Joan Furriols. Un GRAN entre petits. Un PETIT entre grans*, apunta: "Joan Furriols no viatja sol, sinó que fa el trajecte a l'ombra d'una gran família d'artistes, que l'aixopluguen sense fer-li ombra. Parla de tu a tu amb Torres-García, amb Morandi, amb Fontana i amb Beuys, i plegats es miren plàcidament i canten a duo sense trepitjar-se". I és així com les influències enriqueixen i ajuden a entendre la història de l'art com una història de famílies amb afinitats estètiques i no d'individus descontextualitzats.

Vuit avions. 2002. Escuma, plàstic, fusta, cargols i pigments. 34 x 65,7 x 27,5 cm

Mola amb quatre peces negres. 1994. Pedra, alumini i pigments. 6,7 x 30 x 30 cm

Antoni Llena analitza també algunes de les obres dels inicis com *El galliner* (1955) dient que es tracta d'una "pintura feta de colors terrosos semblants als que feia servir el pintor de Montevideo. L'obra s'estructura com un retaule, dins de compartiment. A la part esquerra de la tela hi ha un tros de sac enganxat. A la part dreta, una textura matèrica. Al mig, un collage amb filat de galliner que fa joc amb un altre pintat que empresona dins seu un blau de color cel. Dins la gàbia, dues taques primàries fan pensar en uns ocells. A dalt i a baix, unes escales pintades, protegides dins un requadre, suggereixen que hi ha un subsòl i un espai al damunt". Després de quasi 50 anys, topem amb obres del tot diferents, que han abandonat el suport pictòric per esdevenir objectes independents, descontextualitzats d'una base que els sustenti.

Vint-i-una copes blanques (2009) seria un clar exemple, un conjunt de trofeus esportius enfarinats de color blanc que, bevent-se la llum zenital, la projecten com a claror i buidor i es disposen en l'espai com si es tractés d'una *vanitas*, ironitzant, amorosament, la glòria.

El galliner. 1955. Tècnica mixta

Vint-i-una copes blanques. 2009. Materials diversos i pigments.
36,5 x 135,5 x 83 cm

Els objectes aparentment trobats i intervinguts per l'artista perden, de sobte, la seva naturalitat. “Caixes de fusta que contenen uns elements quotidians, pots de vidre amb espelmes que simulen el pas del temps, planxes de ferro que han estat foradades, papers doblegats, jocs entre barres de ferro que s'incrusten o s'escapen de les formes geomètriques... I molts elements quotidians que són disposats en una alineació que no és la natural, ni tampoc la cultural en sentit extens. La matèria i l'objecte són preparats (o desarranjats, si es vol) a la manera senzilla que Furriols ha volgut”, apunta Llopis.

“Davant l'obra de Joan Furriols, hom té la certesa de topiar amb un poeta. Ell no mira de sorprendre'ns amb argumentacions. Proposa relats que no es poden argumentar —n'hi ha prou d'observar els títols descriptius que dona a les seves obres—, senyals que únicament es poden abastar amb la punta dels dits. La seva raó no la certifica res en concret, perquè no depèn de cap raó sinó de totes.”

Antoni Llena

l'artista

JOAN FURRIOLS (Vic, 1937)

Amb tan sols 17 anys Joan Furriols va participar al VIII Saló d'Octubre integrat a la III Biennal Hispanoamericana d'Art de 1955 amb la peça *El galliner*. I l'any següent hi tornà amb *Blanc i blau*. Finalment, el 1957, al X Saló d'Octubre, es reuniren tots els artistes que havien participat en aquell projecte i que es tancava després de 10 anys, així Furriols va compartir sales amb artistes com Ponç, Guinovart, Tàpies o De Sucre.

En aquells anys Furriols es va integrar ràpidament en les manifestacions més avançades del moment. A Vic va ser un dels fundadors de la revista *Inquietud*, una revista que va atreure l'atenció de l'avantguarda barcelonina. I a Barcelona es va moure en l'ambient de l'art no oficial del moment. Participava de les xerrades del Cercle Maillol, a l'Institut Francès de Barcelona i a les activitats organitzades pel Club 49 (a l'empara del Hot Club de Jazz), hereu de l'Associació d'Amics d'Art Nou de l'època republicana.

Així, doncs, va explorar la pintura informalista en un moment de gran eclosió d'aquesta en resposta a l'art oficialment reconegut pel règim franquista i va treballar també la pintura matèrica. Cal remarcar, però, que en aquests terrenys es va saber distanciar de la figura de Tàpies, a qui, no cal dir-ho, admirava i estudiava pel gran canvi de paradigma que va suposar. Aquest fet de viure l'art i treballar-lo de manera desvinculada dels camins més oficials, ha estat clau per tal que Furriols hagi traçat un camí propi, no allunyat encara que sí independent dels paràmetres marcats pels grans noms de la història de l'art català de les darreres dècades.

Els anys 50 i 60, de gran explosió artística, van significar per Furriols, però, un moment de replegament íntim i distanciament del món de les galeries i les exposicions. Un moment clau en el transcurs de la seva trajectòria perquè és quan va prendre la ferma i sobretot honesta decisió de no comprometre el seu art als dictats del mercat de l'art. Són uns anys de capteniment i intimitat que l'artista aprofita per a depurar el seu art, per no deixar de treballar de manera constant i aprofundir i incidir més encara, si cap, en l'autoexigència.

És sobretot a partir de final dels 80 que Furriols torna a l'escena artística catalana, en aquest moment emprèn un camí que el porta de manera ferma i decidida cap a un merescut reconeixement entre el sector artístic. Furriols es reivindica i posiciona, cada cop més justament, entre els artistes més remarcables de la segona meitat del segle XX a Catalunya.

EXPOSICIONS INDIVIDUALS

- 1988 “Joan Furriols 1955-1988”, Temple Romà, Vic.
1995 Galeria Sadurní, Vic.
1996 “Damunt d’aquesta matèria”, Temple Romà, Vic.
1997 “La franja blanca”, Espai Vau, Centre d’Art Santa Mònica, Barcelona.
1998 Galeria Pièce Unique, Palafrugell.
2000 “Punt d’exposició”, Benzinera Feixas, Aulet de Manlleu.
2001 “Des de les coses”, H. Associació per a les Arts Contemporànies, Vic.
2007 “Pensar amb l’espai”, H. Associació per a les Arts Contemporànies, Llotja del Blat, Col·legi d’Aparelladors, Col·legi d’Arquitectes, Claustre de Sant Domènec, Vic.
2009 “El lloc del temps”, Centre d’Art Tecla Sala, l’Hospitalet de Llobregat.
2011 “E la forma és pura acció, e la matèria és pura passió. Ramon Llull”, Galeria Joan Prats-Artgràfic, Barcelona.
2013 “El sentit del buit”, Sala Pere Daura, Museu de Montserrat.
2016 “Constel·lacions”, Casino de Vic.
2016 “17 obres sense títol”, galeria El quadern robat, Barcelona.

EXPOSICIONS COL·LECTIVES

- 1952 Agrupació d’artistes, Vic; Roda de Ter.
1954 “Tort, Brugalla, Furriols”, Vic.
1955 VIII Saló d’Octubre. Dins la III Biennal Hispanoamericana, Barcelona.
VI Saló dels Vuit, Vic.
1956 I Fira de Dibuix i Gravat de Vic.
IX Saló d’Octubre, Barcelona.
VII Saló dels Vuit, Vic; Olot.
Cercle Maillol, Barcelona.
1957 VIII Saló del Vuit, Vic.
II Saló “Revista”. Exposició itinerant.
I Saló de Maig, Barcelona.
X Saló d’Octubre, Barcelona.
1979 “Homenatge al Dr. Junyent”, Vic.
1881 Mostra d’Art dels Països Catalans, Vic; Centelles.
1983 “Quatre artistes de Vic”, Vic, Girona, Tortosa, Lleida i Granollers.

1986 “Els 8, 1946-1958”, Vic.
1987 “Vuit obres”, Vic.
1992 “Tres per tres”, Vic; Barcelona.
2012 “La muntanya de sal”, Centre d’Art Tecla Sala, l’Hospitalet de Llobregat.
2012 “Bestiari”, Galeria A/34, Barcelona.
2014 “Joan Vilacasas. Viatges siderals”, Museu de Sabadell.
2015 “Del segon origen. Arts a Catalunya 1950-1977”, MNAC, Barcelona.

- 2016 “La lliçó de Diògenes”, Centre d’Art Tecla Sala, l’Hospitalet de Llobregat.
2016 “Permeabilitats”, Museu de la Pell, Casa de Cultura, Vic; Olesa de Montserrat.

OBRA PÚBLICA

- 1996 *Escultura homenatge a l’Assemblea de Catalunya*, Parc Xavier Roca, Vic.

ESCENOGRAFIES

- 1964 *Esbós per a tres oratoris*, Barcelona; Vic. Escenificació de textos de Carles Riba.
1965 *Poemes civils*, Vic. Representació de textos de Joan Brossa.
1973 *Aproximació al grau zero*, de Lluís Solà, Roda de Ter.
1974 *Progressió*, de Lluís Solà, Roda de Ter.

OBRA EN COL·LECCIONS I INSTITUCIONS PÚBLIQUES I PRIVADES

MACBA, Museu d’Art Contemporani de Barcelona
Museu de Montserrat
Fundació Vila Casas
Col·lecció Ernesto Ventós
Col·lecció Paco Rebés
Fons d’Art de l’Ajuntament de Vic
Universitat de Vic
Col·legi d’Aparelladors de Vic
Ateneu Barcelonès

obres en exposició

Barret, sabates i granota

1999

Ferro, fusta, plàstic i pigments

17 x 38 x 25

Vuit avions

2002

Escuma, plàstic, fusta, cargols i pigments

34 x 65,7 x 27,5

Capça, barret i rellotge

1997

Cartró, despertadors i pigments

23 x 34 x 29

Vuit paperines + un camió

2002

Tosca i plàstic

13,4 x 47,4 x 52,4

Escumes i sabatetes

2001

Escuma, teixits i pigments

7,5 x 44,5 x 39,5

Mola amb quatre peces negres

1994

Pedra, alumini i pigments

6,7 x 30 x 30

S/T

1998

Pedra, alumini i pigments

7,7 x 43,5 x 18,5

Cinc embuts + un motlle

1990

Ferro, alumini i pigments

21 x 54 x 16

Set esferes

2000

Xamota i pigments

90 x 38,5 x 25

Quatre esponges negres i un camió
2003

Escuma, plàstic i pigments
18 x 44,5 x 42,5

Vint-i-una peces en una caixa
2004

Escuma, fusta i pigments
11 x 32,2 x 38,3

Dinou esponges fosques
2005

Escuma i pigments
12 x 71,5 x 35,5

Set escumes planes amb claus
2011

Escuma, claus i pigments
43 x 89 x 12

Peu amb claus
2012

Fusta, cartró, claus i pigments
11 x 17 x 13,7

Dues esponges amb un clau gros
2012

Escuma, ferro i pigments
38 x 22 x 26

Trenta-quatre taps de color
2012

Suro, fusta, ferro i pigments
14 x 46 x 49,5

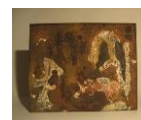
El galliner
1955
Mixta

Pallassos
1955
Terres, olis, sorres i sobre tàblex
37 x 41

Altamira
1956
Tàblex, guix, paper, quitrà i pigments
38,3 x 46,2

S/T
1957
Tela metàl·lica i pigments
73 x 92

S/T
1960
Planxa de ferro i pigments
36 x 45,5

S/T
1960
Planxa de ferro i pigments
41 x 45

S/T
1960
Planxa de ferro i pigments
52,7 x 48,8

S/T
1960
Planxa de ferro i pigments
44,8 x 44,5

S/T
1960
Planxa de ferro
44 x 71

S/T
1965
Planxa de ferro
22 x 74 x 13

S/T
1965
Planxa de ferro
34 x 76 x 1,5

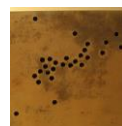
S/T
1990
Planxa de ferro
36 x 36

S/T (A)
2008
Cartró i pigments
25,6 x 26,2

S/T (B)
2008
Cartró i pigments
25,6 x 26,3

S/T (C)
2008
Cartró i pigments
25,6 x 26,3

S/T (D)
2008
Cartró i pigments
25,6 x 26,3

S/T
2012
Cartró i pigments
36 x 46

S/T
2012
Cartró i pigments
36 x 46

S/T
2012
Cartró i pigments
48 x 48

S/T
1988
Paper tenyit
41,4 x 37

S/T
1985
Paper tenyit
22,5 x 22,8

S/T
1985
Paper tenyit
19,5 x 39,8

S/T
1985
Paper tenyit
35 x 18,5

S/T
1985
Paper tenyit
23,5 x 25

S/T
1986
Paper tenyit
42 x 59

S/T
1986
Paper tenyit
22,2 x 47,3

S/T
1986
Paper tenyit
31,5 x 33

S/T
1986
Paper tenyit
18,9 x 36

Paper + cadira
2005
Paper, fusta i pigments
27 x 28,5 x 4

Marc + cadires
1998
Fusta i pigments
12,3 x 52,8 x 47,9

Dos pots amb candeles
1995
Vidre, cera i pigments
21 x 20 x 13

S/T
1991
Planxa de ferro, fusta i pigments
17 x 42 x 18

S/T
1991
Fusta, ferro i pigments
14 x 40 x 21

Caixa amb tinters, esponges i taps
1994
Escuma, vidre, suro, fusta i pigments
20,5 x 45,5 x 16,5

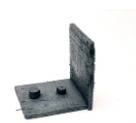
Caixa amb triangles
1994
Fusta i pigments
20,5 x 45,5 x 16,5

S/T
1997
Plàstic, suro i pigments
21 x 18 x 16,2

S/T
1998
Fusta, suro, ferro i pigments
17,2 x 17,5 x 14,3

Tres peces sobre un suport
2014

Escuma i pigments
12,3 x 54 x 17,8

Tres peces trapezoïdals
2013

Escuma, ferro i pigments
23,6 x 64,5 x 30,5

Quatre cubs amb claus
2013

Escuma, ferro i pigments
25,1 x 41 x 22,5

Vint-i-una copes blanques
2009

Materials diversos i pigments
36,5 x 135,5 x 83

Trenta-vuit copes fosques
2009

Materials diversos i pigments
51 x 203 x 42

S/T
1989

Fusta, filferro i pigments
40 x 42

S/T
1990

Fusta i filferro
25 x 45

S/T
1990

Fusta i filferro
20 x 55

S/T
1991

Fusta, filferro i pigments
17,5 x 23

S/T
1991

Fusta i pigments
17,5 x 23

S/T
2003

Cartró, cordill, pols de marbre i pigments
27 x 28,5 x 7

S/T

2003

Fusta, cordill i pigments

42 x 43 x 10

Lluc

2008

Plàstic, alumini i pigments

5,5 x 88 x 31,3

LLUÍS CARULLA RUIZ

En moviment II

l'exposició

Lluís Carulla Ruiz (Barcelona, 1974), presenta “En moviment II”, una mostra comissariada per Vicenç Altaió que reuneix un conjunt de vuit peces de les darreres sèries de l'autor.

Guanyador d'un accèssit al Premi d'Escultura 2015 amb l'obra *Partitura blava*, la Fundació Vila Casas segueix donant suport a aquest artista amb l'objectiu de donar visibilitat a una obra que se serveix en el moviment per agitar tot allò que se li apropa, remouent sentiments i desencallant idees estancades.

Així, les formes corbes contrasten amb les rectilínies en una singular exploració de les possibilitats del moviment que ens condueix cap a una altra forma de llenguatge, el de la gestació de la forma plàstica movent-se en l'espai. Les peces no s'aturen en ser mirades, segueixen en moviment interpel·lant-nos mentre dura aquest contacte visual entre l'espectador i l'obra sempre canviant, sempre viva. Segons el comissari: “les unes són com sanefes de ballarins, altres són pinzellades gestuals, i encara d'altres, com rotacions mecàniques celibatàries a la manera del Mar Ray i Duchamp”.

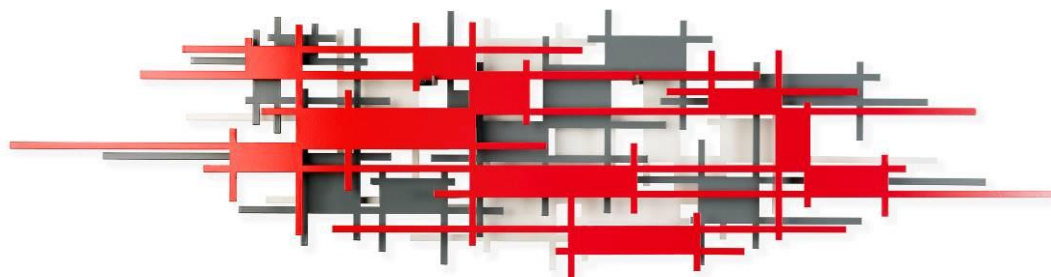
Sincronia. 2016. Ferro pintat. 98 x 100 cm

Temps futur. 2016. Ferro niquelat. 120 x 120 cm

Les escultures en moviment de Lluís Carulla Ruiz, apunta Altaió, “remouen aigües estancades. En un moment, l’espai estàtic es revivifica. Com els mots o els sintagmes, les cèl·lules visuals prenen una activitat com el pensament contemplatiu. Un dinamisme quiet. Aquí, una quietud dinàmica portadora de memòria”.

Lluís Carulla transforma l’experiència de la realitat fent que l’art ens afecti i ens mogui. L’experiència davant una obra de Carulla va més enllà de la simple contemplació, ja que busca la convivència per acabar fent-nos diferents de com érem. Segons Altaió: “l’art no habita en una sala d’estar, sinó en la cambra de l’ésser”, i és a l’interior de l’ésser on l’obra de Lluís Carulla busca el seu lloc.

Instant. 2015. Ferro pintat. 35 x 135 cm

l'artista

LLUÍS CARULLA RUIZ **(Barcelona, 1974)**

Lluís Carulla s'inicia en el món de l'escultura l'any 2010, després de treballar durant 10 anys en el món de la joieria. El seu interès pel disseny i l'elaboració de joies el deriven a la creació de col·leccions de joieria amb un to molt escultòric. Destaquen “Caos” i “Cosmos”, que es varen presentar i comercialitzar l'any 2010.

Aquestes creacions són l'avantsala on comença a agafar força el projecte escultòric de l'artista, que des d'aquest moment decideix canviar la seva trajectòria professional i dedicar-se plenament al món de l'art i l'escultura.

A dia d'avui, Lluís Carulla ha desenvolupat diverses col·leccions que ha exposat en diferents exposicions i espais.

- Maig de 2011. Exposició a l'espai Matèria d'una sèrie d'escultures mòbils.
- Juny de 2011. Seleccionat com a finalista al Premi d'Escultura de la Fundació Vila Casas 2011, amb l'obra *Destí vermell*.
- Febrer de 2012. Exposició a la Galeria Cràter d'escultures mòbils.
- Maig de 2014. Tallers oberts de Sarrià.
- Juny de 2015. Obté el premi accèssit del Premi d'Escultura de la Fundació Vila Casas 2015, amb l'obra *Partitura blava*.
- Setembre de 2016. Exposició “En moviment” a la Galeria Cadaqués, on exposa una col·lecció de peces amb moviment cinètic.
- Febrer de 2017. Presenta una sèrie de peces a la Galeria Barnadas a la Fira d'Art Assequible de Brussel·les.
- Abril de 2017. Exposició a la Galeria Jordi Barnadas, escultures cinètiques.
- Juny de 2017. Exposició al Museu Can Mario de la Fundació Vila Casas, titulada “En moviment II”, on presenta les darreres creacions amb una sèrie d'escultures cinètiques on el moviment és el protagonista.

obres en exposició

Temps al temps

2016

Ferro pintat

117 x 109 cm

Tres temps

2015

Ferro pintat

90 x 104 cm

Sincronia

2016

Ferro pintat

98 x 100 cm

Temps futur

2016

Ferro niquelat

120 x 120 cm

Nocturn

2016

Ferro pintat

43 x 175 cm

Moment de llum

2015

Ferro pintat

57 x 114 cm

Instant

2015

Ferro pintat

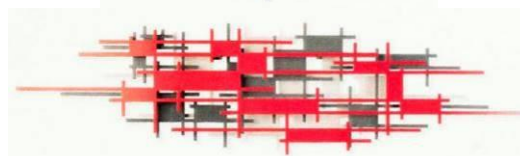
35 x 135 cm

Instant cromat

2016

Ferro cromat

43 x 175 cm

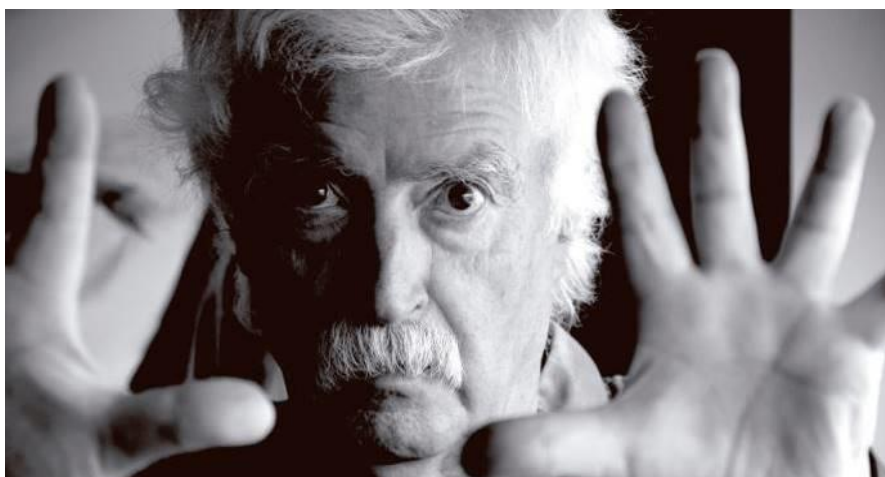

VÍCTOR DOLZ

Resolució extrema

l'exposició

Víctor Dolz (Begur, 1945) presenta “Resolució extrema. Homenatge al meu amic Dídac García” a la Sala Empordà del Museu Can Mario. La proposta consisteix en un tríptic que emergeix de l'ombra homenatjant el retrat, gènere que l'artista persegueix i desenvolupa des dels seus inicis.

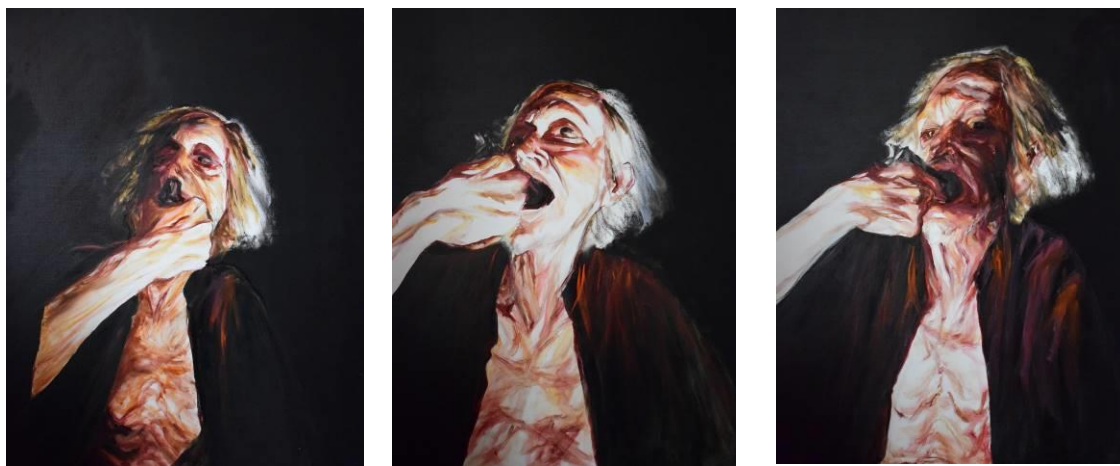
Víctor Dolz

Aquest any 2017 és un any d'homenatge a Víctor Dolz mitjançant diferents mostres a Palafrugell amb l'objectiu de ressaltar la figura d'un artista amb projecció internacional, amb representació galerística a Alemanya i, contràriament, poca visibilitat a Catalunya.

La seva pintura es caracteritza per tenir un llenguatge enèrgic, expressionista i brutal que sovint voreja la incomoditat. El retrat pertorbador, sense màscares ni filtres, esdevé primordial en l'acte creatiu de Dolz, que retrata de manera quasi obsessiva uns mateixos personatges al llarg dels anys. Li agrada pintar tríptics i sèries d'una mateixa persona per tal d'explorar-ne l'interior mitjançant les diverses versions i descobrint, a poc a poc, allò que s'amaga al darrere de cadascun de nosaltres.

Aquests retrats parteixen de la proximitat, d'aquelles persones que acompanyen de manera vital l'autor i que li permeten un treball proper i fonamentat. Aquest coneixement del retratat esdevé una condició primordial ja que, sense això, no hi ha

interpretació possible. Les persones que envolten l'artista li proporcionen el material necessari per a poder treballar i Dolz es concentra en aquests rostres, sense voler explorar altres llenguatges, defugint la dispersió.

En tots aquests retrats, però, no es reflecteix un rictus amable i edulcorat. Sovint, el pas del temps hi té un paper destacat: la vellesa imperant sobre la joventut, el pes dels anys, la deformació del rostre, l'angoixa davant la mort. Tots aquests factors esdevenen protagonistes en l'obra de Víctor Dolz que mira la pintura a la cara i la desafia amb un resultat tan impactant com arriscat.

ESPAI
VolART
BARCELONA

ESPAI
VolART2
BARCELONA

FUNDACIÓ VILA CASAS

CAN
FRAMIS
BARCELONA

Espai Volart / Espai Volart 2
Carrer Ausiàs Marc, 22
08010 Barcelona
Tel. +(34) 93 481 79 85
espaivolart@fundaciovilacasas.com

CAN
MARIO
PALAFRUGELL

Museu Can Framis
Carrer Roc Boronat, 116-126
08018 Barcelona
Tel. +(34) 93 320 87 36
canframis@fundaciovilacasas.com

PALAU
SOLTERRA
TORROELLA

Museu Can Mario
Plaça Can Mario, 7
17200 Palafrugell (Girona)
Tel. +(34) 972 306 246
canmario@fundaciovilacasas.com

Museu Palau Solterra
Carrer de l'Església, 10
17257 Torroella de Montgrí (Girona)
Tel. +(34) 972 761 976
palausolterra@fundaciovilacasas.com

www.fundaciovilacasas.com